

Sygn. akt I C 530/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: Klaudia Cholewińska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2018 roku w Zgierzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. G. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 8.427,39 (osiem tysięcy czterysta dwadzieścia siedem 39/100) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. ustala, iż pozwany ponosi koszty procesu w całości na zasadzie art. 100 zd. 2 k.p.c., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 530/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 grudnia 2012 r. (...) Towarzystwo (...) S.A.

z siedzibą w W. wniosło o zasądzenie od pozwanego K. G. kwoty 8.864 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty i kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 22 lutego 2012 r., pozwany, kierując samochodem osobowym marki T. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, spowodował wypadek drogowy, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki R. (...) nr rej. (...).

(pozew – k. 2-5)

W dniu 9 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty – k. 6)

W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. Zakwestionował zakres uszkodzeń pojazdu powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 22 lutego 2012 r. oraz zasadność żądania zwrotu kosztów holowania.

(sprzeciw – k. 9-12)

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgierzu.

(postanowienie – k. 23)

Na terminie rozprawy w dniu 13 maja 2014 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, iż nie kwestionuje kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego w zakresie tylnego mostu, lewej przedniej opony, akumulatora, błotnika przedniego. Na terminie rozprawy w dniu 18 sierpnia 2015 r. pozwany oświadczył, iż nie kwestionuje roszczenia do kwoty 500 zł obejmującej naprawę zderzaka samochodu R..

(protokół – k. 154 i k. 233)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lutego 2012 r. w S. kierujący samochodem T. (...) nr rej. (...) K. G., wykonując manewr skrętu w lewo z ulicy (...)

w ulicę (...), nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu na wprost pojazdowi marki R. (...) nr rej. (...) kierowanemu przez K. F., czym doprowadził do zderzenia pojazdów. W chwili kolizji K. G. miał 0,78 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Został ukarany mandatem karnym za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia informacji Policji – k. 42-43, kopia notatki urzędowej Policji – k. 108)

W dacie zdarzenia samochód sprawcy ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia potwierdzenia zawarcia umowy – k. 48-49)

Uszkodzony samochód stanowił własność P.T.U.H.P (...) Sp. J. Z. W., W. W. z siedzibą w S. B. i był wykorzystywany w prowadzonej działalności gospodarczej. K. F. w dacie kolizji był pracownikiem wskazanej firmy.

(zeznania świadka K. F. – k. 137, zeznania świadka W. W. – k. 152)

Przybyła na miejsce zdarzenia Policja zatrzymała dowód rejestracyjny samochodu R. z powodu uszkodzeń pokolizyjnych.

(poświadczona za zgodność kopia pokwitowania – k. 5)

Z miejsca zdarzenia tego samego dnia wieczorem samochód R. został odholowany do warsztatu naprawczego w Z., skąd firma P.T.U.H.P (...) Sp. J. Z. W., W. W. świadczy usługi transportowe.

(zeznania świadka K. F. – k. 136-137, zeznania świadka W. W. – k. 152)

A. J. Ś. z siedzibą w W. wystawił P.T.U.H.P (...) Sp. J. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.179 zł netto za holowanie samochodu marki R. (...) nr rej. (...) z miejscowości S. do Z.. Jako datę wystawienia faktury wskazano 27 luty 2011 r.

(poświadczona za zgodność kopia faktury VAT – k. 57)

W pojeździe R. uszkodzeniu uległy: lampa obrysowa i lampa tylna, koło tylne lewe, układ wydechowy, mocowanie tłumika tylnego, elementy wykonawcze układu hamulcowego, akumulator, pióro resora z mocowaniami, resort tylny, belka osi tylnej. Są to elementy tylnego mostu. Określenie to oznacza obszar uszkodzenia.

(pisemna opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej – k. 168-177, opinie uzupełniające – k. 199-211, 237-239, 245-247, zeznania świadka K. F. – k. 136-137, zeznania świadka W. W. – k. 152, zdjęcia – płyta CD k. 33, 104, poświadczona za zgodność kopia protokołu identyfikacji zdarzenia – k. 44-46)

Przedmiotowe uszkodzenia uzasadniają lawetowanie pojazdu, ale możliwe jest również jego holowanie. Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 4.314,79 zł netto. Koszt naprawy zderzaka – 3.175 zł netto.

(pisemna opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej – k. 168-177, opinie uzupełniające – k. 199-211, 237-239, 245-247)

W dacie zdarzenia P.T.U.H.P (...) Sp. J. Z. W., W. W. posiadał ok. 5-6 samochodów. Wszystkie były wykorzystywane w prowadzonej działalności. Firma nie posiadała samochodu zastępczego.

(zeznania świadka W. W. – k. 152-153)

W dniu 1 stycznia 2012 r. Z. P.H.U. (...) zawarł z P.T.U.H.P (...) Sp. J. Z. W., W. W. umowę o wykonywanie usług transportowych, której przedmiotem było świadczenie przez P.T.U.H.P (...) Sp. J. codziennych usług transportowych na trasie Z. – W. samochodem marki R. (...) nr rej. (...). Stawka za przejechany kilometr wynosiła 2,10 zł.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia umowy – k. 91-92)

Szacunkowa wartość utraconych korzyści Przedsiębiorstwa (...) - Handlowo-Produkcyjnego (...) Sp. J. Z. W., W. W. z siedzibą w S. B. na skutek kolizji z dnia 22 lutego 2012 r. wynosi 10.348,70 zł.

(pisemna opinia biegłego z zakresu księgowości – k. 302-306)

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2012 r. powód przyznał W. W. 8.864 zł odszkodowania, w tym: 4.751,40 zł kosztów naprawy pojazdu, 1.179 zł kosztów holowania i 2.933,60 zł utraconych korzyści.

(pismo – k. 51-52, kopia historii rachunku – k. 53, poświadczona za zgodność kopia kalkulacji naprawy – k. 72-74)

Pismem z dnia 23 lipca 2012 r. ubezpieczyciel wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

(poświadczona za zgodność kopia wezwania do zapłaty – k. 54)

Pismem z dnia 16 sierpnia 2012 r. pozwany odmówił zapłaty.

(poświadczona za zgodność kopia pisma – k. 55)

Oceniając zgromadzone w sprawie dowody, Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, świadka M. G. (żony pozwanego) i świadka F. W.

co do zakresu uszkodzeń pojazdu R. i braku jego holowania. Świadek F. W. podróżujący ze sprawcą, zeznał, że pozwany był trzeźwy, co jest oczywiście sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym i rzutuje na wiarygodność świadka. Faktu swej nietrzeźwości w chwili zdarzenia nie kwestionował bowiem nawet sam pozwany. Zarówno F. W., jak i M. G. nie byli także w stanie wskazać zakresu uszkodzeń pojazdu marki R.. Pierwszy ze świadków dlatego, iż jak podał, nie zna się na tym, zaś małżonka pozwanego z uwagi na to, iż kiedy przyjechała na miejsce zdarzenia, wedle jej zeznań pojazdu tego już na miejscu nie było.

Pozwany twierdził zaś, iż w pojeździe poszkodowanego uszkodzony był jedynie zderzak. Inny zakres uszkodzeń wynika jednakże ze zdjęć, protokołu powypadkowego, ustaleń Policji jak i zeznań świadków S. W. – współwłaściciela uszkodzonego samochodu i świadka K. F., który kierował samochodem R. w dacie zdarzenia.

Szczególnie istotne w tym kontekście są w ocenie sądu ustalenia Policji, z których wynika, iż w pojeździe tym uszkodzony był tylny most. Notatka Policji była bowiem sporządzana bezpośrednio po zdarzeniu, i winna uwzględniać jedynie uszkodzenia powstałe na skutek przedmiotowej kolizji. Krótki czas pomiędzy zdarzeniem a sporządzeniem tejże notatki uniemożliwia przyjęcie, iż odnosi się ona także do jakichkolwiek późniejszych uszkodzeń, nie pozostających w związku przyczynowym z przedmiotową kolizją. Nadto sam pozwany, ustami swego pełnomocnika nie kwestionował naprawy przedmiotowego pojazdu w zakresie m.in. tylnego mostu. Jak zaś wynika z opinii biegłego, wszelkie wyliczone przez niego koszty naprawy uszkodzeń dotyczą tego właśnie obszaru.

Co do okoliczności holowania samochodu R., wynika ona z samego faktu zakresu uszkodzeń pojazdu, tj. elementów belki tylnej, akumulatora i opon. Biegły sądowy wskazał, iż zakres uszkodzeń auta uzasadniał nie tylko jego holowanie, ale nawet lawetowanie. Fakt holowania auta potwierdza również zatrzymanie przez Policję dowodu rejestracyjnego pojazdu. Ponadto wynika ona również z faktury VAT wystawionej przez firmę zajmującą się holowaniem samochodu oraz zeznań świadków S. W. i K. F.. Faktura nosi, co prawda, datę 27 lutego 2011 r. (podczas gdy zdarzenie miało miejsce 22 lutego 2012 r.), jednakże rok stanowi najprawdopodobniej omyłkę pisarską. Numer faktury (...) wskazuje bowiem na fakt, że została ona wystawiona w 2012 r. Zgadza się również data dzienna wstawienia przedmiotowej faktury (tj. 5 dni po holowaniu).

Ustalając wartość utraconych korzyści sąd oparł się na opinii biegłej z za kresu księgowości, M. K., która ostatecznie nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 43 pkt 1, 3 i 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2003.124.1152 t.j.), zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący wyrządził szkodę w stanie po użyciu alkoholu, nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami lub zbiegł z miejsca zdarzenia.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 22 lutego 2012 r. Zakres uszkodzeń auta wynika natomiast ze zgromadzonych dowodów, o czym mowa była wyżej. Ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu 4.751,40 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego auta. Biegły wyliczył koszt naprawy na kwotę 4.314,79 zł netto, wobec czego Sąd zasądził wskazaną kwotę na rzecz powoda, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Pozwany jest bowiem zobowiązany do zwrotu uzasadnionych kosztów naprawy auta. Zasądzona kwota jest kwotą netto, albowiem poszkodowany jest uprawniony do odliczenia podatku VAT.

Zasadne było żądanie powoda zwrotu kosztów holowania pojazdu. Koszt ten, stosownie do art. 361 k.c., pozostaje w adekwatnym związku z wypadkiem i stanowi normalne następstwo kolizji. Powód nie mógł bowiem odjechać uszkodzonym pojazdem. Należy również zwrócić uwagę na przepis art. 132 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. nr 98 poz. 602 ze zm.), zgodnie z którym, w razie zatrzymania dowodu rejestracyjnego (pozwolenia czasowego) policjant albo funkcjonariusz Straży Granicznej wydaje kierowcy pokwitowanie. Może on zezwolić na używanie pojazdu przez czas nieprzekraczający 7 dni, określając warunki tego używania w pokwitowaniu. Zezwolenie nie może być wydane w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i c oraz w pkt 6. Zgodnie z ust. 1 pkt 1 lit 2, policjant albo funkcjonariusz Straży Granicznej zatrzyma dowód rejestracyjny (pozwolenie czasowe) w razie stwierdzenia lub uzasadnionego przypuszczenia, że pojazd zagraża bezpieczeństwu w szczególności po wypadku drogowym, w którym zostały uszkodzone zasadnicze elementy nośne konstrukcji nadwozia, podwozia

lub ramy. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Za chybiony uznać należy argument pełnomocnika pozwanego, iż poszkodowany winien był odholować pojazd do najbliższego warsztatu naprawczego. Firma poszkodowanego znajduje się w Z., trudno zatem wymagać od niego aby oddawał pojazd do naprawy w S.. To

w miejscu zamieszkania zna on zapewne miejscowe warsztatu naprawcze, ma rozeznanie co do jakości świadczonych przez nie usług. Nadto, przed podjęciem decyzji o ewentualnej naprawie, poszkodowany powinien mieć możliwość obejrzenia pojazdu oraz jego uszkodzeń, bowiem mogą one mieć taki charakter, iż naprawa może być niecelowa. Także nadzorowanie naprawy dokonywanej w S. z Z. byłoby znacznie utrudnione.

Sąd zasądził zatem na rzecz powoda 1.179 zł kosztów holowania pojazdu.

Zasadne było również żądanie zapłaty kwoty 2.933,60 zł tytułem utraconych korzyści. Z opinii biegłej z zakresu księgowości wynika, że utracony zarobek w związku z kolizją wyniósł 10.348,70 zł. Gdyby nawet przyjąć, iż poszkodowany W. W., jako jeden ze współwłaścicieli Przedsiębiorstwa (...) - Handlowo-Produkcyjnego (...) Sp. J. Z. W., W. W. może dochodzić jedynie 50 % odszkodowania, żądana kwota nie przekracza 50 % wartości wyliczonej przez biegłego. Należy jednakże wskazać, iż żądanie zwrotu kosztów naprawy, holowania i utraconych korzyści, w ocenie Sądu, stanowi czynność zmierzającą do zachowania wspólnego prawa stosownie do art. 209 k.c.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.p.c., zasądzając odsetki od dnia wniesienia pozwu zgodnie z żądaniem powoda.

Mając jednakże na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego

i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek

za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać

ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie

(§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie,

iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 te same przepisy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

Powyzsze rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 r. Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016

r. funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia, a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy od wskazanych powyżej dat do dnia 31 grudnia 2015 r. (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 r., które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Mając na uwadze, iż zasądzone odsetki od dnia 1 stycznia 2016 roku są niższe od odsetek ustawowych, których żąda powód, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie różnicy między wysokością odsetek ustawowych, obowiązujących do 31 grudnia 2015 roku, a odsetkami ustawowymi za opóźnienie, obowiązującymi od 1 stycznia 2016 roku.

O obowiązku zapłaty kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie Referendarzowi sądowemu stosownie do art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji.